

Marlo Morgan

Vidd híret az Igazaknak

Mutant Message Down Under

Fordította: Balázs Éva

Magyar Könyvklub, Budapest, 1996.

Tartalom

FÜLSZÖVEG
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS
AZ OLVASÓHOZ
KEDVES VENDÉG
A TITKOS SZAVAZÁS
CSAK MEZÍTLÁB
VIGYÁZZ, KÉSZ, RAJT!
BEILLESZKEDNI A TÁRSADALOMBA
DÍSZVACSORA
TELJES BIZTONSÁG
VEZETÉK NÉLKÜLI TELEFON
A PUSZTÁBA ILLÓ KALAP
AZ ÉKSZER
MÁRTÁS
ÉLVE ELTEMETVE
GYÓGYÍTÁS
TOTEMEK
MADARAK
A VARRÁS
A GYÓGYÍTÓ ZENE

ÁLOMVADÁSZ
MEGLEPETÉS VACSORÁRA
CSOKOLÁDÉ HELYETT HANGYA
AZ ÉLEN
AZ ESKÜ
ÁLOMIDŐ
EMLÉKEK
BIZALOM
BOLDOG HÉTKÖZNAPOT!
ELSODORVA
KERESZTELŐ
BÚCSÚ
VIDÁM BEFEJEZÉS?

<http://www.terebess.hu/keletkultinfo/igazak1.html>

*

Fülszöveg

Merész, páratlan kalandba keveredik egy amerikai orvosnő, amikor elfogadja egy ismeretlen ausztrál bennszülött törzs, az Igazak népe hívását, és velük megy négy hónapos vándorútjukra, keresztül a földrész kietlen pusztaságain. Mezítláb gyalogol túskebokron át, csupasz bőrét vörösre perzseli a sivatagi nap, orrát-száját bögölyök lepik, tűrőképességét nap mint nap bizonyítja nomád társainak, míg befogadják, és készséges türelemmel tanítani kezdik. És elsajátítja különös, mély életbölcsségüket, évezredes kultúrájukat.

Megtanulja a minden embernek megadatott tehetség tiszteletét, az őszinteség szavak nélkül is kifejező erejét, az emberi érintés melegségét, a test és a lélek összhangját a tánc és az ének gyógyító hatalmát, az életben maradás rejtélyeit tikkasztó szárazságban és sodró árvízben. És teljesíti, amire kérték: közvetíti az Igazak üzenetét az egész emberi nemnek.

Vigyázzatok a Földre! Ne irtsátok az erdőket, ne pusztítsátok el a vadállatokat! Hagyjatok fel a levegő szennyezésével, egymás gyilkolásával! Találjatok vissza a természetbe! Ha nem

szívlelitek meg az üzenetet: nyomtalanul eltűnik bolygónk a világmindenségből. Ha megszívlelitek, megtaláljátok létezésetek valódi értelmét, akár az Igazak népe. Marlo Morgan könyvében meghökkentő kalandokkal, páratlanul érdekes, különös szokásokkal, sok szeretettel és melegséggel, a kitartás és erő hőstetteivel s egy ősi kultúra mának szóló tanításaival találkozok az olvasó.

Ajánlom ezt a könyvet édesanyámnak, gyermekeimnek, Carrinek és Stevennek, vejemnek, Gregnek, unokáimnak, Sean Jeanningnek és Michael Lee-nek, s legfőképpen édesapámnak.

*

Az ember csupán vékony szál az élet szövedékében. Bármit igazít rajta, magának teszi.
Amerikai törzsfőnök, Seattle

Csak az állja ki a próbát, aki rááll, hogy kipróbálja.
Királyi Fekete Hattyú, törzsfőnök

Majd ha az ember kivágja az utolsó fát, megmérgezi az utolsó folyó vizét, kifogja az utolsó halat is, akkor rádöbben, hogy a pénzt nem lehet megenni.
Algonkin indián jóslat

Üres kézzel születünk,
Üres kézzel távozzunk.
A valódi életet
üres kézzel éltem át.
Marlo Morgan

Köszönetnyilvánítás

Ez a könyv nem készülhetett volna el, ha nem ál mellettem két különleges ember, két igaz lélek, aki védőszárnyai alá vett, szeretettel ösztönzött, szárnyalni tanított. Hálás köszönettel tartozom Jeanette Grimme-nek és Carri Garrisonnak, amiért osztoztak velem az írás gyötrelmeiben. Köszönöm Stephen Mitchell írónak, amiért a következő mondatokkal segített és biztatott: "Ha nem fordítottam volna le szavaikat, egész életemben arra törekedtem volna, hogy a gondolataikat fordítsam le."

Köszönet illeti Og Mandinót, dr. Wayne Dyert és dr. Elisabeth Kübler-Rosst, a kiváló írókat, lektorokat és segítőkész embereket.

Nem feledkezhetem meg Marshall Ballról sem, aki a tanításnak szentelte életét.

Hálával gondolok nem utolsósorban Nola nénire, dr. Edward J. Stegmanre, Georgia Lewisra, Peg Smithre, Dorothea Wolcottra, Jenny Deckerre, Jana Hawkinsra, Sanford Deanre, Nancy Hoflundra, Hanley Thomasra, Marlyn Reiger és Richard Reiger tiszteletesre, az Arrow Printing munkatársaira: Walt Bodine-ra, Jack Smallra, Jeff Smallra és Wayne Bakerre, a Harper-Collins munkatársaira: Stephanie gunningra és Susan Moldowra, továbbá Robyn Bemre, Candice

Fuhrmanre, s végül megkülönböztetett szeretette Steve Morganre, az MM elnökére.

Az olvasóhoz

A könyvben leírtak tények, valóságos élmények hívták életre. Az olvasó meg-győződhet majd róla, nem vittem magammal jegyzetfüzetet. A történetnek az a feladata, hogy az ausztráliai bennszülöttek egyik kis törzsét megvédje a jogi felelősségre vonástól. Szándékosan ne említettem távoli barátaim nevét, akik kerülni akarják a nyilvánosságot, és megőriztem a számunka szentnek számító hely titkát is.

Nem kell az olvasónak azon elfáradnia a könyvtárba, hiszen nem feledkeztem meg az alapvető történelmi áttekintésről. Nem szükséges elutaznia a távoli Ausztráliába sem, mert a bennszülöttek mai életkörülményeit bármely amerikai város szegénynegyedében megismerheti, ahol a színes bőrűek többsége munkanélküli-segélyen él. A szerencsésebbje nem állástalan, igaz, csak alantasabb munkához jut; a kultúrájuk pedig kihalófélben van ahogy Amerika őslakosai esetében történt, mivel életüket kijelölt korlátok közé szorították, és több nemzedékük számára megtiltották a szent hagyományok gyakorlását.

Amitől nem kímélhetem meg az olvasót, az az Igazak üzenete.

Amerika Afrika és Ausztrália láthatólag azon fáradozik, hogy javítsa az emberfajta közötti kapcsolatot. Ám valahol az ausztrál kontinens legeldugottabb vidékén, a világtól elzárva ősi életforma maradt fenn. Különleges embercsoport él ott, amely nem tudja, mi a rasszizmus, csupán az emberekkel és a természettel törődik. Ahhoz, hogy pontosan megértsük ezt az életet, jobban meg kell ismernünk a létező embert és az emberi létezést.

E könyv szerény magánkiadványként indult, s mégis nagy feltűnést keltett. Bizonyára olvasóim is más és más következtetéseket vonnak le belőle. Úgy tűnhet például: az az ember, akire közvetítőmként és tolmácsomként hivatkozom, az elmúlt években nem tartotta be az állami törvényeket, szabályokat: nem törődik a népszámlálással, az adókkal, a választásokkal, a földhasználati joggal, a bányászati engedéllyel, a születés és halál bejelentésével és így tovább. Sőt a törzs más tagjait is engedetlenségre buzdítja. Sokan kérték tőlem, hogy hozzam nyilvánosságra ennek az embernek a nevét, továbbá hogy vezessek el egy csoportot a távoli sivatagba, járjuk végig ugyanazt az utat. Nem tehettem eleget a kérésnek. Bizonyára lesz olyan, aki azzal vádol, hogy magam is szemet hunyok a törvénysértések fölött, illetve hogy nem mondok igazat, s a törzs talán soha nem is létezett.

Válaszom a következő: nem egész Ausztrália bennszülött lakosságáról beszélek. Csupán a földrész mindentől távol eső vidékén élő, vadaknak vagy ősembereknek emlegetett kortársaink nevében szólok. Mielőtt 1994 januárjában visszatértem az Egyesült Államokba, újra felkerestem őket. Újra áldásukat és beleegyezésüket kaptam, hogy végezzem ezt a munkát.

Azoknak az olvasóimnak, akik csupán szórakozást keresnek soraimban, azt kívánom: olvassák könyvemét élvezettel, aztán felejtsek el, mint afféle könnyű elő-adást. Ha a mesét keresik benne, nem fognak csalódni: azt kapják, amit vártak.

Ám aki fogékony az üzenetre, tisztán megérti majd az üzenet szavát. És nemcsak eszével, hanem érezni fogja zsigereiben, szívében, minden porcikájában. Belegondol, hogy vele is megtörténhetett volna, hogy őt választják ki erre a vándorútra. Elhiszi majd nekem, hogy olykor nem bántam volna, ha nem rám esik a választás.

Mindannyian vágyunk olyan élményre, amely valamilyen isten háta mögötti vidékhez fűződik; én a szó legszorosabb értelmében az isten háta mögött jártam. Velem a valóságban megtörtént

mindaz, amit más csak szeretett volna megélni. Én a saját bőrömön tapasztaltam mindent. A könyvet lapozva olvasóm szívét talán majd megérintik hőseim. Angolul írt szavaim mögött a világ minden emberének közös nyelve: az érzés szól.

Ízlelgesse hát az üzenetet, kedves Olvasó, szemezzesse ki belőle, amit jónak talál, a többit pedig hajítsa féle; hiszen ez a világ rendje.

A természeti népek hagyományainak megfelelően új nevet választottam magamnak, amely kifejezi ott fölfedezett képességemet.

Őszinte hívük:

Utazó nyelv

E regény megírására ausztráliai élményeim ösztönöztek. A történet játszódhatna akár Afrikában, akár Dél-Amerikában vagy bárhol a világon, ahol még ismerik a civilizáció szó eredeti jelentését.

Az olvasó dolga csupán annyi, hogy megértse a neki szóló üzenetet.

M.M.

Kedves vendég

Ha voltak is intő jelek, én nem észleltem semmit. Az események megindultak a maguk útján. A ragadozók már ott ültek mérföldekkel távolabb, zsákmányra várva. A csomagra, amelyet egy órával korábban kipakoltam, holnap reggel rákerül a "nem kézbesíthető" címke, és hónapról hónapra ott porosodik a raktárban. Úgy tűnt, csupán az idegen országban eltűnt amerikaiak számát fogom gyarapítani.

Tikkasztó októberi reggel volt. Az ötcsillagos szálloda bejárata előtt ácsorogtam az ismeretlen vezetőt keresve. Gyanútlanul, nem észlelve baljós jeleket, szívem valósággal ujjongott.

Remekül éreztem magam, izgatott és elszánt voltam. Úgy éreztem: ez az én napom.

Nyitott dzsip hajtott be a kör alakú bejárat elé. Emlékszem a gumik surrogó hangjára a gőzölgő járdán. A rozsdás járgányra finom permet szóródott az utat szegélyező bíborvörös virágokkal teli bokrok mögül. Az autó megállt, a sofőr pedig, egy harminc körüli bennszülött, egyenesen rám nézett. "Jöjjön", intett felém fekete karjával. Ő egy szőke amerikait keresett, én meg arra vártam, hogy elkísérjenek a bennszülött törzshöz. Az egyenruhás ausztráliai portás szigorú és rosszalló szemében illettünk egymáshoz.

Már akkor nyilvánvaló volt, hogy túl vagyok öltözve, amikor magas sarkú cipőmben felügyetlenkedtem magam a terepjáróra. A jobbomon ülő vezető sortot, elnyűtt trikót viselt, meztelen lábán pedig tornacipőt. Amikor arról volt szó, milyen járművel jutok el a találkozóra, másra számítottam, mondjuk egy Holenra, az ausztrál autógyártás büszkeségére. Nem gondoltam volna, hogy vezetőm egy ilyen teljesen nyitott alkalmatosságon érkezik elém. Mindenesetre inkább legyen elegáns, mint nem megfelelően öltözött az ünnepélyes fogadáson, a rám váró díszlakomán, gondoltam.

Bemutatkoztam. A férfi csak bólintott, úgy tett, mintha pontosan tudná, ki vagyok. A portás zordan nézett ránk, amint elhajtottunk előtte. Végigmentünk a tengerparti város utcáin, elhagytuk a verandás házsorokat, a tejvókat és gyorsbüféket, majd a kopár, csupa beton parkolókat. Amikor rákanyarodtunk a hatfelé elágazó körforgalmú útkereszteződésre, megkapaszkodtam az ajtó fogantyújában. Miután kikeveredtünk belőle és a nekünk megfelelő irányban autóztunk már, a nap a hátamra tűzött. Megállapítottam magamban, hogy az újonnan

szerzett barackszínű kosztüm és a hozzá illő selyemblúz is kezd nagyon meleg lenni. Találgattam, merre lehet az épület, ahova hivatalos vagyok. Azt hittem, a külvárosban, de tévedtem. Rátértünk a tengerparttal párhuzamos főútra. A találkozó valóban a városon kívül volt, jóval messzebb a szállodától, mint ahogy vártam. Levettem a kabátomat és arra gondoltam, milyen ostoba voltam, hogy nem tájékoztam idejében. De legalább volt egy hajkefe a táskámban, és vállig érő szőkített hajamat divatosan befontam és feltűztem. Kíváncsiságom nem hagyott alább attól a pillanattól, amikor az első telefonhívást kaptam, bár nem mondanám, hogy igazán meglepődtem. Végére több helyről, szervezettől kaptam elismerést, és a program, amelyen dolgoztam, igazi sikert aratott. Munkánknak előbb-utóbb fel kellett tűnnie: félreérthetetlenül öngyilkos magatartást tanúsító városi félvér felnőtteket karoltunk fel, akik számmára értelmes célt és anyagi feltételeket próbáltunk találni. Azon azonban meghökkentem, hogy a törzs, amely jelentkezett és fölvette velem a kapcsolatot, kétezer mérfölddel távolabb él, a kontinens túlsó partján. Az általánosságoknál is jóval kevesebbet tudtam az ausztráliai bennszülött népekről, hacsak nem számítom a fülembe jutott felszínes megjegyzéseket.

Fogalmam sem volt róla, hogy zárt, egységes népcsoportról van-e szó, vagy az amerikai őslakókhoz hasonlóan nagy különbségek, nyelvi eltérések jellemzőek az itt élőkre. Valójában arra voltam kíváncsi, hogy vajon mit fogok kapni: újabb fából faragott díszablát, amelyet hazaküldhetek Kansas Citybe, vagy csupán egy csokor virágot. Azt talán mégsem ebben a százfokos melegben. Túl körülményes lenne fölszállni vele a visszafelé induló gépre. A vezető pontosan érkezett, ahogy megbeszéltük, déli tizenkettőkor. Ebből legalább tudhattam, hogy ebédre vagyok hivatalos. Találgattam, mivel kínál a bennszülött tanács. Reméltem, hogy nem a szokványos vendéglői ausztrál étellel. Talán összeütnek valami házi kosztot, és életemben először végre megízlelhetem a bennszülött konyha ételeit. Képzeletemben színes tálakkal megrakott asztal jelent meg.

Az előttem álló események különleges élménynek ígérkeztek, és várakozással tekintettem a feltehetően emlékezetessé váló nap elé. A mai alkalomra vásárolt táskámban velem volt egy 35 mm-es filmfelvétel és egy magnó. Mikrofont vagy reflektort ugyan egyetlen szóval sem említettek, sem azt, hogy beszédet kellene tartanom, én mindenesetre felkészültem. Egyik legnagyobb erényem mindig is az előrelátás volt. Végére betöltöttem az ötvenedik életévemet, éppen elég kellemetlenség és csalódás ért már életemben, hogy változtatni tudjak terveimen és feltaláljam magam. Barátaim megállapították, hogy gyakorlatiasan önálló vagyok. Mindig tartogat egy második megoldást is a tarsolyában, szokták mondogatni.

Egy több pótkocsit vontató kamionszerelvény húzott el a szemközti sávban. A kocsik bodrosan gomolygó, forró füstfelhőket püfögtek ki az úttest közepére. Hirtelen abbahagytam az elmélkedést, mert a sofőr megrántotta a kormányt, és letértünk egy göröngyös földútra, ahol mérföldeken át vörös port vertünk fel magunk mögött. Egyszer csak a két kikoptatott kerékcsapás is eltűnt, s rájöttem, hogy nincs út előtt-tünk. Bokrokat kerülgetve bukdácsoltunk a hepehupás, homokos kietlenségben. Időnként megpróbáltam beszélgetni, ám a nyitott autó állandó zúgása, a hangos súrlódás, ahogy az alváz leért a földre, és a le-föl zötykölődés megghiúsította kísérleteimet. Össze kellett szorítanom a számat, hogy ne harapjam meg a nyelvemet. A vezető sem mutatott hajlandóságot a beszélgetésre.

Fejem úgy billegett, mint egy rongybabáé. Egyre jobban szenvedtem a hőségtől. Harisnyanadrágom olyan érzést keltett, mintha ráolvadt volna a bőrömrre, de nem mertem levenni még a cipőmet sem, mert attól tartottam, hogy röpül, bele a rótszínű pusztaságba, amely körülvett bennünket, ameddig a szemünk ellátott. Nem hittem volna, hogy hallgatag

vezetőm megállna. Bepárasodott szemüvegemet gyakran törölgettem ruhám szélével. A legkisebb mozdulattól is patakozott rólam a veríték. Éreztem, ahogy megolvad rajtam a festék, és az orcámra kent rózsapír a nyakamra folyik. Bizakodva tűnődtem, talán kapok majd húsz percet, hogy rendbe szedjem magam a bemutatkozás előtt. Ragaszkodni fogok hozzá! Ránéztem az órára: már két órája zötykölődtünk a sivatagban. Emlékezetem szerint évek óta nem volt ilyen melegem. A sofőr még mindig hallgatott, legfeljebb véletlenül hűmmögte el magát. Egyszeriben rádöbbsentem: be sem mutatkozott. Talán nem is azon az autón ülök, amelyiken kellene! De hisz ez ostobaság. Most már amúgy sem tudnék kiszállni, és a vezető annyira biztosnak látszott benne, hogy én leszek az utasa.

Néhány óra múlva megálltunk egy hullámbádogból készült tákolmány közelében. Előtte kis tűz parázslott, amely mellől két bennszülött asszony állt fel közeledtünkre. Mindketten középkorúak voltak, alig viseltek valamit magukon, de barátságosan mosolyogtak ránk. Az egyikén fejpánt volt, amelytől göndör fekete haja furcsán szétállt, és ez szélesítette arcát. Karcsúak voltak és izmosak, arcuk kerek és széles, barna szemük csillogó. Miközben lekászálódta a terepjáróról, sofőröm odaszólt hozzám: - errefelé egyébként én vagyok az egyetlen, aki beszél angolul. Én leszek a tolmácsa és a kísérője.

Nagyszerű, gondoltam magamban. Hétszáz dollárt költöttem repülőjegyre, szállodára és új ruhákra, hogy megjelenjek az ausztráliai bennszülöttek előtt. Erre kiderül, hogy még csak nem is beszélnek angolul, és nem törődnek a divattal.

Ám ha már itt voltam, meg kellett próbálnom beilleszkedni, bár a szívem mélyén úgy éreztem: nem fog menni.

A két asszony idegen csengésű, tompa hangokat hallatott, önálló szavaik nem kerekedtek ki mondattá. Kísérőm hozzám fordult és elmagyarázta, hogy csak azután kerülhet sor a fogadásra, ha megtisztítottak engem. Fogalmam sem volt, mit értett ezen. Igaz, több réteg por lepett, megizzadtam az úton, láthatóan nem erre célzott. A kezembe adott valami ruhafélét, amelyet kibontottam, és kiderült róla, hogy egy darab anyag, amelyet a test köré kell tekerni. Azt mondta, vetkőzzek le, és ezt öltsem fel. - Micsoda? - kérdeztem hitetlenkedve. - Komolyan mondja? - Erre szigorúan megismételte az utasítást. Körülnéztem, hol öltözhetnék át, de nem találtam alkalmas helyet. Mit tehettem volna? Túl messzire eljöttem, túl sok kényelmetlenséget elszenvedtem ahhoz, hogy most meghátráljak. A fiatalember arrébb ment. - A mindenségit, legalább nem olyan meleg, mint a rajtam lévő göncök - gondoltam. Így hát amilyen ügyesen és gyorsan csak tudtam, levettem vadonatúj, de bepiszkolódott ruhadarabjaimat, takarosan összehajtogattam őket, majd fölvettem a bennszülött viseletet.

Holmimat rátettem a közelben egy nagy, gömbölyű kőre, amely nemrégén még a két várakozó nő ülőalkalmatosságául szolgált. Sutának éreztem magam a fakó rongyban, hiányzott jó benyomást keltő öltözetem. Kísérőm újra előkerült. Ő is átöltözött. Az ágyékkötőt leszámítva meztelenül állt előttem, és mezítláb volt, akárcsak a két nő a tűz mellett. A férfi további utasításokkal látott el: vessek le mindent, cipőt, harisnyát, fehérneműt, ékszer, még a hajamat összefogó csatokat is szedjem ki. Kíváncsiságom fokról fokra csökkent, balsejtelmem egyre nőtt, de engedelmeskedtem neki.

Emlékszem rá, hogy ékszereimet eldugtam a cipőm orrába. Ösztönös női mozdulattal, melyet senkitől sem tanultam, fehérneműmet a kupacba rakott ruhám közé rejtettem.

Sűrű, szürke füstoszlop szállt föl a parázsló szénről, amikor nyers zöld ágat tettek a tűzre. A fejpántos nő nagy, fekete sólyomszárnyra emlékeztető tárgyat vett elő, és legyezőszerűen kinyitotta. Tetőtől talpig legyezni kezdett vele. A füst gomolyogva fölszállt, a torkomat fojtogatta. Ekkor az asszony mutatójával kört rajzolt a levegőbe, és én azonnal megértettem, hogy meg

kell fordulnom. A szertartás a legye-zővel megismétlődött a hátam mögött is. Ezután a füstön keresztülhatolva át kellett lépnem a tűzön.

Végül azt mondták: megtisztultam, és engedélyt kaptam, hogy beléphessek a bádogbódéba. Miközben bronzbőrű kíséremmel a bejáráshoz léptünk, láttam, hogy a nő, aki a szertartást végezte, felkapja összes holmimat és a lángok fölé tartja. Rám nézett, elmosolyodott, és amikor tekintetünk találkozott, elengedte a kezében tartott kincseket. Amim csak volt, mind a tűz martalékává vált!

Egy pillanatra megállt a szívverésem: nagyot sóhajtottam. Máig sem értem, miért nem tiltakoztam kiabálva, miért nem kaptam ki azonnal a lángok közül a tárgyaimat. Nem tettem semmit. Az asszony arckifejezése elárulta, hogy nem rosszindulatból tette, amit tett; mintha így jelezte volna az idegennek járó vendégszeretetet. Egyszerűen tudatlan - mentegettem magamban. Fogalma sincs a hitelkártyákról és a fontos iratokról. Még örülhettem, hogy a repülőjegyemet a szállodában hagytam. Szerencsére maradtak ott más ruháim, és tudtam, hogy valahogyan majd csak végigmegyek a szálloda hallján ebben az öltözékben is, ha eljön az ideje. Gondolatban így vigasztalódtam: "Ugyan, Marlo, egy olyan rugalmas nő, mint te, nem fog belebetegedni ebbe a vacak kis esetbe." Ám titokban mégis az járt az eszemben, hogy legalább az egyik gyűrűmet később kikotrom a hamu alól. A tűz előbb-utóbb kialszik, és remélhetőleg kihűl, mielőtt a terepjáró visszaindul velünk a városba.

Mégsem így történt.

Csak utólag értettem meg, mi volt a jelentése annak, hogy levettem értékes, mindaddig szükségesnek tekintett ékszereimet. Meg kellett tanulnom, hogy ezek az emberek nem olyan drágaköves aranyórával mérik az időt, amelyet most örökre elnyelt a föld.

Még később azt is megértettem, hogy meg kell szabadulnom a tárgyakhoz és bizonyos hiedelmekhez való ragaszkodásomtól, ez fontos lépés a lét értelme felé vezető emberi fejlődésben.